

**[Undervisningsministeren.]**

kan hænde rundt omkring i Livet. Og da Clara Pontoppidan blev interviewet om denne Sag, sagde hun: Hvorfor i Alverden skal der skrives derom, det er et rent indre Anliggende ved Teatret. Ingen deroppe ønskede, der skulde skrives derom, men til sidst blev der minsandten skrevet endog ledende Artikler i københavnske Blade om denne Affære. Ja, nu hævner det sig, nu hører vi fra den ene Side og fra den anden Side, fra den tredje, fra den fjerde Side blandt Provinsens Repræsentanter, at det er i Virkeligheden den københavnske Presses Skyld, naar det kongelige Teater ikke klarer sig bedre.

Jeg er mig mit Ansvar fuldt bevidst. Jeg har søgt at føre min Forgængers Teaterordning ud i Livet saa loyalt som muligt, ja jeg kan sige fuldkommen loyalt. Den fik visse Vanskeligheder — det er ogsaa nævnt under denne Forhandling. For det første trak det over et Aar længere ud med Opførelsen af den nye Bygning end beregnet, det kunde vi ikke gøre ved, man maatte indrette en Sæson under den Forudsætning, at man kunde begynde. Arkitekten sagde fra Uge til Uge: Nu kan I begynde, og saaledes gik det hele Vinteren igennem, men han blev ikke færdig; man maatte have Muligheden for et Dobbeltrepertoire med to Scener for Øje. Det tjener ogsaa — det har jeg hævdet offentligt — til den daværende Teaterdirektørs Undskyldning, at Omkostningerne blev saa store; det var særlig vanskelige Forhold. Da endelig den nye Bygning, den nye Scene er færdig, er Krisen for Alvor brudt ind ogsaa over Hovedstaden; det var meget ugunstige Forhold.

Jeg skal gerne tage min Del af Ansvaret; jeg har Ansvar for Teaterchefen. Jeg plejer ikke at drage Embedsmænd personligt ind i Debatten, heller ikke fra denne Talerstol, men her har jeg Ret og Pligt til det. Det ærede Medlem Hr. Vanggaard, og jeg tror ogsaa det ærede Medlem Hr. Bindslev, kritiserede den nuværende Teaterchef's Ledelse, Repertoirevalg o. s. v. Jeg vil dertil sige, at jeg tror ikke, den Teaterchef nogen Sinde har været eller nogen Sinde vil komme, som kan undgaa megen Kritik fra mange Sider. Det at være Teaterchef er vel nok en af de mest udsatte Poster i det danske Samfund; næstefter at være Hovedstadsredaktør og Minister kender jeg ingen saa lidet misundelsesværdig Stilling som den at være Teaterchef. Jeg har prøvet at være Hovedstadsredaktør, jeg har ogsaa prøvet at være Minister, men

Teaterchef, det vil jeg ikke være. Gaa tilbage til Heibergs Tid, til Kammerherre Fallesens Tid o. s. v., o. s. v., de har altid været udsat for al mulig berettiget eller uberettiget eller mere eller mindre uberettiget Kritik, Smagen er jo vidt forskellig, hvor vil Mennesker kunne enes om at bedømme Skuespil, Opera og Ballet, hvor vil de kunne enes om at bedømme, hvorvidt et Repertoire er heldigt eller ikke heldigt? Der vil altid kunne gøre sig meget forskellige Meninger gældende.

Nu nævnte det ærede Medlem Hr. Vanggaard, at Teaterchefen maaske bøjede sig for meget for Ministeren. Jeg maa protestere paa det allerbestemteste herimod, jeg kan gøre det i en vis Sammenhæng med det, som det ærede Medlem Hr. Bindslev sagde, da han kritiserede, at Teaterchefen ikke havde taget op Axel Juels „Knud Lavard“. Forfatteren Axel Juel kom en Dag op til mig og beklagede sig over, at „Knud Lavard“ ikke var optaget paa det kongelige Teater. Jeg sagde til ham, som jeg altid siger i saadanne Tilfælde: Gak op til Teaterchefen, det sorterer ikke under mig, jeg blander mig ikke i den Slags Ting og vil ikke have med det at gøre. Ja, sagde han, det er vist nu alligevel, fordi en demokratisk antimilitaristisk Regering ikke synes om det Stykke, det er for nationalistisk, vil nogle sige, for militaristisk, og det vil en Teaterchef altid være tilbøjelig til at tage et vist Hensyn til. Deroverfor sagde jeg til ham: Saa kender De ikke den Mand — han er ogsaa fra flere Sider her i Dag omtalt meget anerkendende, ogsaa som Embedsmand —, han hører netop til de Embedsmænd, der ikke søger at snakke Ministeren efter Munden, han siger sin Mening ogsaa overfor Ministeren; det er netop derfor, Ministeren har sine Raadgivere, han vil høre deres virkelige Mening, saa kan de tale sammen om Tingene, og Ministeren kan træffe sin Beslutning, men Embedsmanden skal sige sin oprigtige Mening. Er der nogen, som altid har gjort det, er det den Mand, vi her taler om. Axel Juel refererede Sagen offentlig, skønt det var en privat Samtale, men han glemte dette Hovedpunkt, og derfor tilføjede jeg det i Interviewet til Bladet, at det var et Hovedpunkt. Forfatteren Axel Juel gav mig imidlertid sit Skuespil, og jeg lovede at læse det igennem, det fik jeg ogsaa endelig Tid til en Nattestund, og jeg skrev til ham min Dom over det. Den lød saaledes: Der er megen lyrisk Skønhed i Stykket, men jeg tror ikke, at det vilde være blevet en Succes